

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobkyně: **N. T. T.**, zastoupené Mgr. Ivo Žižkovským, advokátem se sídlem Martinská 10, Plzeň, proti žalovanému: **Policie České republiky**, Oblastní ředitelství služby cizinecké policie Plzeň, Inspektorát cizinecké policie Cheb – pracoviště Aš, se sídlem Slovanská alej 26, Plzeň, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 12. 2008, č. j. CPPL-64454/ČJ-2008-62PB-4.SK, o zajištění cizince, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 3. 2009, č. j. 30 Ca 6/2009 - 51,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Policie České republiky, Oblastního ředitelství služby cizinecké policie Plzeň, Inspektorát cizinecké policie Cheb – pracoviště Aš (dále jen „žalovaný“), ze dne 19. 12. 2008, č. j. CPPL-64454/ČJ-2008-62PB-4.SK. Tímto rozhodnutím žalovaný zajistil stěžovatelku podle § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon č. 326/1999 Sb.“), za účelem jejího předání podle mezinárodní smlouvy.

Stěžovatelka označuje za důvody kasační stížnosti skutečnosti uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu

správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Krajský soud se podle jejího názoru měl zabývat zákonností samotného zadržení včetně toho, zda správní orgán nepochybil při aplikaci § 129 zákona č. 326/1999 Sb. tak, jak na to sám krajský soud upozorňuje. S odkazem na ustanovení § 75 s. ř. s. je totiž vázán petitem žaloby, nikoliv jednotlivými důkazními návrhy.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti nejprve konstatuje, že v dané věci vznikly od projednání žaloby před krajským soudem nové skutečnosti. Bylo pravomocně rozhodnuto o správním vyhoštění stěžovatelky a dne 27. 4. 2009 došlo k jejímu fyzickému vyhoštění. Dále připomíná, že stěžovatelka nezpochybňovala svůj neoprávněný pobyt na území České republiky. Krajský soud dle žalovaného přezkoumal napadené rozhodnutí v rámci žalobních bodů a dospěl k názoru, že žaloba je nedůvodná, byť s odkazem na možné procesní vady v postupu správního orgánu podle § 129 zákona č. 326/1999 Sb. Tento postup však nebyl v petitu žaloby stěžovatelkou zpochybněn a soud se jím z tohoto důvodu nezabýval. Žalovaný považuje postup krajského soudu za správný a vzhledem k popsáným skutečnostem navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

Z předložené spisové dokumentace Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti:

Stěžovatelka na území České republiky pobývala na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání s poslední prodlouženou dobou pobytu do 30. 4. 2008 (vízum č. FA0326025). Před uplynutím této doby podala dne 16. 4. 2008 žádost o prodloužení povolení k pobytu.

Dne 3. 3. 2008 Policie České republiky, Oblastní ředitelství služby cizinecké policie Praha, Inspektorát cizinecké policie Praha, zahájila správní řízení ve věci zrušení povolení k dlouhodobému pobytu stěžovatelky. Podnětem bylo sdělení České správy sociálního zabezpečení z listopadu 2007, dle něhož stěžovatelka neplnila své povinnosti vyplývající z předpisů o sociálním zabezpečení, konkrétně nepředkládala přehledy o příjmech a výdajích, čímž porušila povinnost součinnosti dle ustanovení § 15 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, v tehdy platném znění. Stěžovatelkou rovněž nebyly hrazeny případné platby pojistného. Rozhodnutím ze dne 21. 4. 2008, č. j. CPPH-002991/CI-2008-60, které nabylo právní moci dne 23. 5. 2008, bylo stěžovatelce povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky zrušeno, neboť přestala splňovat jednu z podmínek pro udělení dlouhodobého pobytu, a to plnění povinností v sociálním zabezpečení.

Policie České republiky, Oblastní ředitelství služby cizinecké policie Praha, Inspektorát cizinecké policie Praha, následně usnesením ze dne 18. 7. 2008 podle § 66 odst. 1 písm. f) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění zákona č. 413/2005 Sb., zastavilo řízení o žádosti stěžovatelky o prodloužení povolení k pobytu ze dne 16. 4. 2008, jelikož zanikla věc nebo právo, kterého se řízení týká. Odvolání proti tomuto usnesení bylo zamítnuto rozhodnutím Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, vydaným dne 8. 10. 2008, které nabylo právní moci dne 18. 11. 2008.

Dne 19. 12. 2008 prováděl žalovaný v součinnosti s orgány celní správy kontrolní akci v prostoru tržnice D. v obci Ch. a v prostoru tržnice S. K. Během této akce bylo kontrolováno 6 objektů a celkem 6 osob vietnamské státní příslušnosti, přičemž bylo zjištěno, že jedna z těchto osob, tj. stěžovatelka, pobývá na území České republiky bez platného povolení k pobytu. Bylo s ní proto zahájeno správní řízení za účelem správního vyhoštění. Téhož dne byla stěžovatelka zajištěna podle § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., za účelem jejího předání podle mezinárodní smlouvy – Dohody mezi vládou České republiky a vládou Vietnamské socialistické republiky o předávání a přebírání občanů obou států. Dne 22. 12. 2008 vydal žalovaný rozhodnutí, kterým stěžovatelce uložil správní vyhoštění na dobu jednoho roku. Z předložené spisové dokumentace správních orgánů dále vyplývá, že dne 12. 3. 2009 bylo rozhodnuto o zamítnutí odvolání proti rozhodnutí o správním vyhoštění a dne 27. 4. 2009 bylo správní vyhoštění realizováno.

Z obsahu správního spisu dále vyplývá, že stěžovatelka nevyužila prostředků obrany proti rozhodnutím týkajícím se zrušení povolení k pobytu na území České republiky a následného zastavení řízení o žádosti na prodloužení tohoto povolení ve správním soudnictví. Správní žalobu ke krajskému soudu stěžovatelka podala až proti rozhodnutí o zajištění. Zde uvedla, že z okolností celého případu je zcela zřejmé, že zajištění bylo nadbytečné a příliš tvrdé. Potvrdila, že od 18. 11. 2008 neměla oprávnění k pobytu na území České republiky, avšak zajištěním jí bylo znemožněno podat v řádném termínu správní žalobu proti rozhodnutí o zrušení dlouhodobého pobytu. K vyhoštění dle jejího názoru došlo kvůli administrativní chybě mezi úřady, neboť důvodem vyhoštění bylo nezaplacené sociální a zdravotní pojištění, tento údaj se však v době rozhodování správního úřadu nezakládal na pravdě. V závěru žaloby stěžovatelka konstatovala, že si je vědoma, že uvedené skutečnosti měla uvést v jiné žalobě, ale z důvodu zajištění jí nemohla podat.

Krajský soud v odůvodnění svého rozsudku uvedl, že podle § 129 zákona č. 326/1999 Sb. je policie povinna zajistit cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území České republiky, je-li tu mezinárodní smlouva nebo přímo použitelný právní předpis Evropských společenství o (vzájemném) předávání a přebírání občanů. V případech, kdy předání cizince nelze uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, je policie povinna vydat rozhodnutí o jeho zajištění. Dále krajský soud uvedl, že v řízení o žalobě proti rozhodnutí o zajištění cizince za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy je třeba uplatňovat námítky mířící zejména na nezákonnost aplikace § 129 zákona č. 326/1999 Sb. a na procesní vady, které mohly mít za následek nezákonné rozhodnutí o zajištění. Stěžovatelka by tedy – v obecné rovině – mohla správnímu rozhodnutí o zajištění cizince úspěšně oponovat tím, že vstoupil či pobýval na území České republiky oprávněně, že zde není mezinárodní smlouva či přímo použitelný právní předpis Evropských společenství, případně, že se na něj nevztahuje, apod. Ze žaloby krajský soud zjistil, že stěžovatelka rozhodnutí žalovaného o zajištění v tomto ohledu nenapadá. Jí uváděné žalobní body krajský soud posoudil z hlediska aplikace § 129 zákona č. 326/1999 Sb. jako zcela irelevantní, a žalobu proto zamítl.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná. Stěžovatelka formálně opírá kasační stížnost o důvody vymezené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., tj. namítá nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem

v předcházejícím řízení [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], a vady řízení před soudem, které měly za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Obsahově však námitky odpovídají pouze poslednímu z uvedených důvodů. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že tato není důvodná.

Kasační stížnost stěžovatelky mimo obecných tvrzení a konstatování obsahuje jedinou námitku, která obsahově odpovídá důvodům uvedeným v § 103 odst. 1 s. ř. s. Krajský soud se měl dle stěžovatelky zabývat možným porušením ustanovení § 129 zákona č. 326/1999 Sb. ze strany správního orgánu, přičemž byl vázán petitem žaloby, nikoli jednotlivými důkazními návrhy obsaženými v žalobě. Měl přezkoumat zákonnost postupu správního orgánu, aby mohl správně rozhodnout o žalobě. Dle této námitky stěžovatelka nesouhlasí s názorem krajského soudu, že měla žalobní body směřovat proti důvodům jejího zajištění uvedeným v napadeném rozhodnutí žalovaného. I pokud tak neučinila, měl se dle jejího právního názoru krajský soud zabývat možnými pochybeními správního orgánu.

K této námitce Nejvyšší správní soud poukazuje na výslovné znění ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s., dle něhož je soud při přezkumu napadeného rozhodnutí správního orgánu ve správním soudnictví vázán uplatněnými žalobními body. Této dispoziční zásadě koresponduje ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., které stanoví povinnost žalobce formulovat žalobní body tak, aby z nich bylo patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. K náležitostem a podobě žalobních bodů se Nejvyšší správní soud v minulosti vyjádřil opakovaně. Z ustálené judikatury v této oblasti lze odkázat (jak učinil v odůvodnění napadeného rozhodnutí i krajský soud) na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, publikovaný pod č. 835/2006 Sb. NSS, v němž zdejší soud dospěl k následujícím závěrům: *„I. Líčení skutkových okolností v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, k nimž při vyřizování věci určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. II. Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. III. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových*

dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.“

Pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti je relevantní především věta II. citovaného rozhodnutí, tj. povinnost žalobce konkretizovat nezákonný postup správního orgánu v jeho případě. Tvrzení stěžovatelky, že krajský soud měl i bez jejích bližších tvrzení přezkoumat postup žalovaného a závěry jím vydaného rozhodnutí, je z tohoto pohledu nedostatečné, neboť stěžovatelka konkrétně nevylicila nezákonnosti, které spatřovala v napadeném rozhodnutí správního orgánu o zajištění. Proti důvodům zajištění dle § 129 zákona č. 326/1999 Sb. nesměřoval žádný žalobní bod. V této souvislosti lze též poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2007, č. j. 8 Afs 161/2005 – 87 (dostupný na www.nssoud.cz), podle něhož „*Nejvyšší správní soud zamítne kasační stížnost, která se míjí s důvody, pro něž krajský soud napadené rozhodnutí zrušil*“. Obdobně je tento závěr aplikovatelný též na rozhodování krajského soudu o žalobě.

Námítky stěžovatelky dle svého obsahu směřovaly proti rozhodnutí ve věci povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky. Stěžovatelka je proto mohla úspěšně uplatnit pouze ve správní žalobě proti tomuto rozhodnutí. Ve věci rozhodnutí o zajištění stěžovatelky správní orgán posuzoval naplnění podmínek § 129 zákona č. 326/1999 Sb., a pouze tyto úvahy mohly být zpochybněny. Jinými slovy, v žalobě proti rozhodnutí o zajištění nelze účinně uplatňovat námitky směřující proti rozhodnutí o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu, resp. zastavení řízení o žádosti o takovém povolení. Tento postup by byl dle § 75 odst. 2 s. ř. s. možný v případě, kdy je v rámci konečného rozhodnutí ve věci přezkoumáváno jiné rozhodnutí, které samostatně přezkumu ve správním soudnictví nepodléhá. V dané věci se však o zmíněný případ nejedná, neboť rozhodnutí o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu (resp. zastavení řízení o žádosti na jeho prodloužení) může být na základě žaloby samostatným předmětem přezkumu správního soudu.

Nejvyšší správní soud ve shodě se závěry krajského soudu podotýká, že rozhodnutí o zrušení dlouhodobého pobytu stěžovatelky bylo vydáno dne 21. 4. 2008 a nabylo právní moci dne 23. 5. 2008. Na něj navazující konečné rozhodnutí ve věci žádosti stěžovatelky o prodloužení jejího dlouhodobého pobytu (rozhodnutí o zamítnutí odvolání proti usnesení o zastavení tohoto řízení) bylo vydáno dne 8. 10. 2008 a nabylo právní moci dne 18. 11. 2008. V souladu s ustanovením § 172 zákona č. 326/1999 Sb., které stanoví lhůtu k podání žaloby proti takovému rozhodnutí v délce 30 dnů, byl posledním dnem pro včasné podání žaloby čtvrtek 18. 12. 2008. Stěžovatelka přitom byla zajištěna až dne 19. 12. 2008. Za těchto okolností nejsou důvodná její tvrzení v tom smyslu, že jí bylo znemožněno v řádném termínu podat žalobu proti rozhodnutí ve věci zrušení dlouhodobého pobytu, a to z důvodu, že byla zajištěna a neměla při sobě potřebné dokumenty.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatelkou uplatněné kasační námitky nejsou ve vztahu k napadenému rozsudku krajského soudu důvodné. Protože v řízení nebyly shledány ani jiné nedostatky, ke kterým Nejvyšší správní soud dle § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlíží z úřední povinnosti, kasační stížnost byla v souladu s § 110 odst. 1, větou poslední, s. ř. s. zamítnuta.

Stěžovatelka, která neměla v tomto soudním řízení ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1, s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovanému, jak vyplývá z obsahu spisu, náklady v tomto řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. ledna 2010

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu